

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

12 май 2009 година*

По дело Т-410/07

Jurado Hermanos, SL, установено в Аликанте (Испания), за което се явява адв.
С. Martín Álvarez, abogada,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)
(СХВП), за която се явяват г-жа Р. López Fernández de Corres и г-н О. Montalto,
в качеството на представители,

ОТВЕТНИК,

с предмет жалба срещу Решение от 3 септември 2007 г. на втори апелативен
състав на СХВП (преписка R 866/2007-2) относно искане за *restitutio in integrum*,
направено от жалбоподателя,

* Език на производството: испански.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 ноември 2007 г.,

предвид Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 18 февруари 2008 г. по дело Jurado Hermanos/CXBП (JURADO) (T-410/07 R, непубликувано в Сборника), с което се отхвърля подадената от жалбоподателя молба за допускане на обезпечение,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 март 2008 г.,

след съдебното заседание от 17 декември 2008 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 25 април 1996 г. Café Tal de Costa Rica SA подава заявка пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) за регистрация на словната марка на Общността „JURADO“ за кафе и други стоки от клас 30 от Ницската спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, ревизирана и изменена.
- 2 След като СХВП регистрира заявената марка под номер 240 218, на 5 август 1998 г. Café tal de Costa Rica (наричано по-нататък „притежателят на марката“) сключва с жалбоподателя Jurado Hermanos, SL договор за изключителна лицензия с предмет спорната марка. Този договор, който се включва в рамките на друг договор за изключителна лицензия, сключен между същите страни на 15 април 1996 г., относно две испански и една полска марка, предвиждал, че срокът на лицензията е 48 години, тоест до 2046 г. Предоставянето на тази лицензия е вписано в регистъра на марките на Общността съгласно член 22, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), съответно изменен.
- 3 С писмо от 26 септември 2005 г. съгласно член 47, параграф 2 от Регламент № 40/94 СХВП уведомява както притежателя на марката, така и жалбоподателя, в качеството му на притежател на изключителната лицензия върху спорната марка, че регистрацията на последната изтича на 25 април 2006 г. В това писмо

СХВП обяснява условията за подновяване на регистрацията и посочва, че за тази цел трябва да бъде подадена молба преди 30 април 2006 г. или най-късно преди 1 ноември 2006 г., като в последния случай обаче се дължи допълнителна такса.

- 4 Тъй като в предвидените срокове не постъпва молба за подновяване на регистрацията, с писмо от 24 ноември 2006 г. СХВП уведомява притежателя на марката, че последната е заличена от регистъра на марките с действие от 25 април 2006 г.
- 5 На 23 март 2007 г. жалбоподателят прави искане за *restitutio in integrum* на основание член 78 от Регламент № 40/94. Той посочва, че не е получил писмото от 26 септември 2005 г. и е узнал за липсата на подновяване на регистрацията на спорната марка напълно случайно чрез справка в уеб сайта на СХВП.
- 6 С решение от 21 май 2007 г. отделът „Марки и регистър“ на СХВП отхвърля искането за *restitutio in integrum*, като приема, че жалбоподателят не е проявил цялата предпазливост, налагаща се с оглед на обстоятелствата.
- 7 На 31 май 2007 г. жалбоподателят подава пред СХВП жалба на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 срещу решението от 21 май 2007 г.
- 8 С Решение от 3 септември 2007 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав отхвърля жалбата, без да провери дали жалбоподателят отговаря на условието да е доказал наличието на цялата дължима според обстоятелствата грижа. Всъщност апелативният състав приема по същество, че поради липса на изрично упълномощаване от страна на притежателя на марката жалбоподателят няма право нито да иска подновяването на регистрацията на спорната марка, нито да иска *restitutio in integrum* за тази цел.

Искания на страните

- 9 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:
- главно да отмени обжалваното решение и да уважи искането за *restitutio in integrum*, което жалбоподателят е подал пред СХВП;
 - при условията на евентуалност, да се произнесе по същество по преписката, като му признае качеството на заинтересована страна в процедурата по подновяване на регистрацията на спорната марка;
 - да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.
- 10 В съдебното заседание след зададен от Първоинстанционния съд въпрос жалбоподателят посочва, че второто му искане трябва да се разбира като целящо Първоинстанционният съд да измени обжалваното решение.
- 11 СХВП моли Първоинстанционния съд:
- да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 12 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две правни основания, изведени първо — от нарушение на правото на защита и на правото на изслушване, и второ — от грешка при прилагане на правото при тълкуването на Регламент № 40/94. Първоинстанционният съд счита, че следва да се започне с разглеждането на второто правно основание.

По второто правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото при тълкуването на Регламент № 40/94

Доводи на страните

- 13 Жалбоподателят посочва по същество, че в обжалваното решение апелативният състав е изтъквал погрешно член 78, параграф 1 във връзка с член 47, параграф 1 от Регламент № 40/94, доколкото бил приел, че жалбоподателят не е страна в процедурата по подновяване на марката, тъй като не бил изрично упълномощен от притежателя на марката да поиска подновяването ѝ.

- 14 СХВП оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 15 По силата на член 78, параграф 1 от Регламент № 40/94 *restitutio in integrum* пред СХВП предполага, на първо място, заявителят да е страна по разглежданата процедура, на второ място, независимо че е проявил цялата предпазливост, налагаща се с оглед на обстоятелствата, не е бил в състояние да спази даден срок по отношение на СХВП, и на трето място, неспазването на срока е имало за пряка последица, по силата на разпоредбите на Регламент № 40/94, загубата на право.
- 16 Що се отнася до първото условие, съгласно член 47, параграф 1 от Регламент № 40/94 подновяването може да бъде поискано от притежателя на марката или от всяко лице, изрично упълномощено от него. От това следва, че само притежателят на марката или изрично упълномощените от него лица биха могли да се считат за страни в процедурата по подновяване.
- 17 По-специално, обратно на твърденията на жалбоподателя, от задължението на СХВП по член 47, параграф 2, първо изречение от Регламент № 40/94 да уведомява притежателите на регистрирано право върху съответната марка за изтичането на срока на регистрацията не следва, че посочените притежатели са страни в процедурата по подновяване. Всъщност, както следва от член 47, параграф 2, второ изречение от Регламент № 40/94, което гласи, че липсата на информация не ангажира отговорността на СХВП, и от правило 29, второ изречение от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), в което се уточнява, че липсата на такова нотифициране няма правни последици по отношение изтичането на регистрацията, член 47, параграф 2, първо изречение от Регламент № 40/94 предвижда само задължение на СХВП за информизиране, което е с изцяло второстепенно значение за процедурата, а не цели да предостави права нито на притежателя на марката, нито на други лица.
- 18 Освен това следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, според който кореспонденцията между него и СХВП по повод вписването на лицензията върху марката и относно спора между него и притежателя на марката доказвала, че СХВП е считала жалбоподателя за „страна по преписката относно марката“. Всъщност, на първо място, в Регламент № 40/94 не е използвано понятието „страна по преписката относно марка“. На второ място, обстоятелството, че СХВП е обменяла кореспонденция с жалбоподателя се обяснява с обстоятел-

ството, че той е бил притежател на лицензия върху марката и следователно — страна в производството относно регистрацията на тази лицензия. На трето място, разпоредбите на Регламент № 40/94 не могат да се прилагат свободно от СХВП. Поради това, макар да е установено, че СХВП погрешно приема жалбоподателя за страна в процедурата по подновяване, само това обстоятелство не може да му придаде такова качество.

- 19 На последно място, следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, според който представените от него насоки относно процедурите пред СХВП (част Д, глава 6, озаглавена „Подновяване“), в които е упоменато „Окончателна редакция (27.11.2003)“, приравняват от правна гледна точка притежателя на лицензия върху дадена марка с притежателя на марката, що се отнася до подновяването на регистрацията.
- 20 На първо място, следва да се приеме за установено, че производството пред СХВП се урежда от разпоредбите на Регламент № 40/94 и Регламент № 2868/95. Що се отнася до публикуваните на уеб сайта на СХВП насоки относно процедурите пред нея, с тях само се кодифицира начин на поведение, който самата СХВП предлага да възприеме, тоест ако съответстват на правните разпоредби с по-висок ранг, те установяват самоограничаване на СХВП, доколкото следва да се съобразява с правилата, които самата тя си налага. За сметка на това посочените насоки не могат да дерогират Регламенти № 40/94 и № 2868/95 и поради това само в светлината на тези регламенти следва да се прецени възможността на жалбоподателя да предяви искане за подновяване на регистрацията на спорната марка.
- 21 На второ място, представените от жалбоподателя насоки, независимо дали са били приложими *ratione temporis* към обстоятелствата по случая, нямат съдържанието, което той би искал да им придаде. По-специално, той посочва само частично точка 6.3.1 от насоките, като пропуска по-специално частта, според която „[Л]ицето, което има регистрирано право върху марката на Общността не може самостоятелно да подаде искане за подновяване на регистрацията, освен [...] ако е изрично упълномощено от притежателя на марката на Общността да поиска подновяването“. Следователно от тези насоки не следва по никакъв начин, че в качеството си на притежател на лицензия върху марката жалбоподателят може да бъде приравнен от правна гледна точка на притежателя на марката що се отнася до подновяването, а дори обратното — че

както всяко друго лице трябва да бъде изрично упълномощен от притежателя на марката, за да може да подаде искане за подновяване на регистрацията и трябва да докаже наличието на подобно упълномощаване.

- 22 Следователно, тъй като само по себе си обстоятелството, че жалбоподателят има качеството на притежател на лицензия върху марката, не го прави страна в процедурата по нейното подновяване, следва да се провери дали той е бил упълномощен от притежателя на марката да поиска подновяване на нейната регистрацията.
- 23 В това отношение, на първо място, следва да се посочи, че в нито един момент от процедурата пред СХВП или в производството пред Първоинстанционния съд жалбоподателят не е представил подобно изрично пълномощно от притежателя на марката. В това отношение обстоятелството, че СХВП не е поискала изрично от жалбоподателя да представи подобно пълномощно е ирелевантно, тъй като жалбоподателят имал задължение да докаже, и то без СХВП да е длъжна да го приканва, че са изпълнени условията за прилагане на разпоредбите, на които възнамерява да се позове.
- 24 По-нататък следва да се отхвърлят твърденията на жалбоподателя, според които в качеството му на притежател на изключителна лицензия, той имал право — за срока на действие на лицензията — да поиска подновяване на марката, ако притежателят на марката не го е направил. Действително, по принцип, изрично упълномощаване би могло да се съдържа в договора за лицензия. В случая обаче договорът за лицензия не съдържа никаква клауза във връзка с това. Освен това, дори да се предположи, че според жалбоподателят договорът за изключителна лицензия включва упълномощаване на лицензополучателя да иска подновяване на регистрацията, и още повече — че това упълномощаване трябва да бъде признато като санкция за злоупотреба с право и заобикаляне на закона, каквито според жалбоподателя е допуснал притежателят на марката, следва да се приеме за установено, че това твърдение противоречи на яския текст и на целта на член 47, параграф 1 от Регламент № 40/94, предвиждащ, че упълномощаването трябва да бъде изрично и в който текст по никакъв начин не става въпрос за санкция по отношение на частноправните субекти.

- 25 Освен това е ирелевантен доводът на жалбоподателя относно невъзможността преди изтичане на предвидения в член 47, параграф 3, трето изречение от Регламент № 40/94 „допълнителен срок“ по негово искане да бъде постановено съдебно решение, задължаващо притежателя на марката да го упълномощи изрично да поиска подновяване на регистрацията. Всъщност, дори да се предположи, че бъде установена такава невъзможност, това не би могло да доведе до премахване на наложеното с член 47, параграф 1 от Регламент № 40/94 условие за изрично упълномощаване.
- 26 На последно място, що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от обстоятелството, че неговите интереси можело да бъдат защитени по-добре по административен ред — предоставящ възможност да се запази валидността на марката отколкото чрез граждански иск, става въпрос за съображения за целесъобразност от страна на жалбоподателя при избора на правни основания, които да използва за закрила на търговските си интереси, за който избор е отговорен само той. В замяна на това подобен избор не може да обвърже СХВП нито по отношение на процесуалното качество, което следва да се признае на жалбоподателя в рамките на дадена административна процедура, нито по отношение на резултата от последната. Поради това, ако жалбоподателят реши да не прибегва към съдебно производство с цел да бъде упълномощен да иска подновяване на регистрацията, СХВП не е длъжна да компенсира този пропуск, като му предостави въпросното право в нарушение на Регламент № 40/94.
- 27 Предвид гореизложеното следва да се приеме за установено, че тъй като жалбоподателят не разполага с изрично пълномощно от притежателя на марката, за да иска подновяване на регистрацията ѝ, то първият не е бил страна в процедурата по подновяване и следователно не е можел да направи искане за *restitutio in integrum* в тази процедура. Поради това апелативният състав не е допуснал никаква грешка, като е отхвърлил жалбата на жалбоподателя по тази причина.
- 28 Тъй като първото условие, поставено в член 78, параграф 1 от Регламент № 40/94 не е изпълнено, следва да бъде отхвърлено второто правно основание на жалбоподателя, без да е необходимо да се разглеждат останалите условия, посочени в тази разпоредба.

По първото правно основание, изведено от нарушение на правото на защита и на правото на изслушване

Доводи на страните

- 29 Жалбоподателят посочва, че апелативният състав бил основал обжалваното решение по-специално върху отказа да му бъде признато качеството на заинтересована страна в процедурата по подновяване на регистрацията на спорната марка. Тъй като, обратно на това, в решението на отдел „Марки и регистър“ на СХВП по никакъв начин не било поставено под съмнение качеството на заинтересована страна на жалбоподателя, последният не бил счел за необходимо да изложи становището си по този въпрос в жалбата си. Поради това апелативният състав, който знаел за решението на отдел „Марки и регистър“, трябвало да поиска становището на жалбоподателя, преди да отхвърли жалбата му с довода, че не е заинтересована страна.
- 30 СХВП оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 31 Съгласно член 73, второ изречение от Регламент № 40/94, решенията на СХВП могат да се основават единствено на мотиви, по които заинтересованите страни са имали възможност да представят своите коментари. Споменатата разпоредба утвърждава общия принцип за закрила на правото на защита в правото на марките на Общността. По силата на този общ принцип на правото на Общността, лицата, адресати на решения на органи на публичната власт, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, следва да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище. Правото на изслушване обхваща всички фактически или правни обстоятелства, на които се основава актът на вземане на решение, а не обхваща окончателното становище, което администрацията възнамерява да приеме [вж. Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2007 г. по дело Kustom Musical Amplification/СХВП (Форма на китара), Т-317/05, Сборник, стр. II-427, стр. 24, 26 и 27, и цитираната съдебна практика].

- 32 Освен това от съдебната практика следва, че правото на защита бива нарушено от процесуално нарушение само доколкото последното е оказало конкретно въздействие върху възможността на засегнатите предприятия да се защитят (Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2005 г. по дело General Electric/Комисия, T-210/01, Recueil, стр. II-5575, точка 632 и цитираната съдебна практика). Така неспазването на действащите норми, които целят закрила на правото на защита, може да опорочи административната процедура само ако бъде доказано, че тя е можела да доведе до различен резултат, ако това неспазване не беше налице (Решение по дело General Electric/Комисия, посочено по-горе, Recueil, точка 632; вж. също в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 56, и Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98—T-214/98, Recueil, стр. II-3275, точка 340).
- 33 Както обаче беше прието за установено при разглеждането на второто правно основание, СХВП правилно е приела, че жалбоподателят не е страна в процедурата по подновяване на регистрацията, тъй като не е представил изрично пълномощно от притежателя на марката относно искане за подновяване. В това отношение следва да се добави, че в нито един момент жалбоподателят не е посочил, че е можел да представи подобно пълномощно, ако такова е било поискано от него. От това следва, че в нито един случай процедурата пред СХВП нямаше да доведе до различен резултат от отхвърлянето на жалбата от апелативния състав.
- 34 Поради това първото правно основание на жалбоподателя следва да бъде отхвърлено, и то без да е необходимо да се проверява дали преди приемане на обжалваното решение жалбоподателят е бил в състояние да изложи надлежно своето становище относно това дали е страна в процедурата по подновяване.
- 35 Тъй като двете изтъкнати от жалбоподателя правни основания трябва да бъдат отхвърлени, следва да се отхвърлят както главните искания на жалбоподателя, така и направените при условията на евентуалност.

По съдебните разноски

- ³⁶ По смисъла на член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, включително тези по обезпечителното производство, в съответствие с исканията на СХВП.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда **Jurado Hermanos, SL** да заплати съдебните разноски включително тези по обезпечителното производство.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 май 2009 година.

Подписи